

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium ad Christum cum Cruce in humeris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

sto. Omnia terrena sunt eis gravia & molesta: solum pati in te amplecti te, ardere tuo igne, est id, quod eis placet ac solatio est. Et tu fidelissima amica, & vera socia, venies cum illis in die iudicii, ut illos honores, defendas, consoleras, coronas, glorifices, & confundas illorum persecutores & contraditores. O lux paradisi, & securus portus afflictorum! accipe me in tuam societatem, ut per te exalter & uniar illi, qui pro me fuit suffixus in te.

O Mater DEI, fidelissima Socia crucis Domini nostri, & per eam abundans bonis caelestibus! per tuam intercessionem, crux ejus non recedat à mea domo, neque lux ab anima mea se abscondat. O Curia caelestis, unita & coronata virtute, quae nascitur à cruce, merear vestris precibus esse in numero crucifixorum, ut etiam sim in numero glorificatorum. Amen.

E X E R C I T I U M

Ad Christum cum Cruce in humeris.

I.

*Amor Iesu
omnia praesertim,* O Domine, & bonum animae meae, estne possibile, ut non recuses accipere in humeros crucem tam gravem, praesertim corpore tam exhausto per tot effusiones sanguinis, ac debilitato tormentis, quae pertulisti, ut sis unica viva plaga? scis tibi non suppetere vires ad onus tantum portandum; & nihilominus ei te submittis? ô Deus amoris! amor tuus putat se posse omnia, & nihil ei videtur impossibile. Renovantur clamores, ac tumultus populi contra te, verbera carnificum, rabies Pharisaeorum urgentium tuam necem, & injuriosa verba jactantium; & tu de novo te conjicis in manus eorum, ô divine agnelle! deficientibus viribus corporis, ruptis iterum vulneribus, sudore mixto cum sanguine, totus convulneratus, quassatus: ut videaris in silentio renovare amorem, obedientiam ac desiderium patiendi pro me. O benedicant, glorificent, adorent, & ament te omnes creaturae! In ista cruce, ô mi Redemptor! portas peccata totius mundi, & illa te sic premunt, gravantque.

*Cruce viâ
satis aperuit*

II. O Domine animae meae! tu pedibus incedis per terram, sed cor tuum penetrat caelum, rumpendo pectus Patris aeterni vocibus

bus internis pro miseris peccatoribus, promerendo eis misericordiam, & cruce aperiendo viam in cælum, hactenus mundo incognitam. Hic tacendo fortiter clamas, & vocas omnes, ut te sequantur, quia in te invenient omne bonum, & requiem. Hic ducis tecum primam, præcipuam ac fidelissimam sociam & amatricem cum gravissimâ cruce suâ, Matrem dico tuam sanctissimam, ac Dominam nostram. Hic factus Dux ac signifer justorum, bellum indicis carni, mundo, diabolo, & peccatis. Hic aperis omnia arcana tui amoris, & confirmas præconium, quod fecisti; eum, qui non tollit crucem suam, & sequitur te, non esse te dignum, neque partem tecum habere. Hic incedis in propria veste, dimissâ albâ Herodis, & purpurâ Pilati, ut omnes te agnoscant, ac sciant te esse, atque te solam crucem magni facere. Hic tollis omnes excusationes blandimentorum carnis, ac vanitatis mundanæ. Hic sanctificas lacrimas, persecutiones, injurias, & omnes ærumnas. Hic illuminas mentes, accendis voluntates, & incitas animos ad tuam imitationem. Hic detegis fallacias mundi, abrogas ejus leges, explicas tuam doctrinam, confirmas tuas veritates, rapiens & obligans omnium corda, ut se tibi associent, & amplectantur crucem omnes afflicti, ac deserti, qui amore tui vexantur. Et ne quis putet, posteaquam fueris affixus cruci, ut non possis conjungere brachia, ibi defore tibi amorem ad colligendos omnes; nunc antequam ascendas in crucem, amplecteris cum ea omnes tanquam filios dilectos, pro quibus moreris, peccatores, justos, afflictos, & quicumque desiderabunt tuum amorem ac societatem.

III. O JESU, Rex, Dux, & amor animæ meæ, spes mea, custodia mea, summa Veritas, vera vita mea, certa mea sapientia, clara lux, & omne bonum meum! Ne relinquas hunc indignum servum tuum extra hanc societatem, ubi tu & sanctissima Virgo, duæ columnæ cæli, duo purissimi Spiritus, & acceptissimi Patri æterno, simul inceditis in crucis amplexu. Quid me fiet, si foris relinquar? quod iter securum ingrediar? sic separer à tua cruce? duc me tecum, Domine: imò trahe me, ne unquam subducas te oculis meis, neq; crucem tuam. Cupio te sequi & imitari: tecum, ô mi Jesu, volo crucifigi, malo tecum pati crucem, quàm sine te innatare deliciis mundi.

*B. Virgo fida
socio pa-
tienti filio
extitit.*

*Omnes illi
si Cruces
habuerunt.*

mundi. En hîc meum corpus, meos pedes, manus, & caput & omnia membra. En hîc animam meam: en me totum offero in manus tuas: fac me socium tuum, plenum crucibus ac dolorib9. Non permittas, ô mi Jesu! ut aliud sentiam vel intelligam: non permittas, ut unquam excutiam, aut refugiam ærumnas crucis, quantumlibet onerosæ, duræ & asperæ. Tecum Salvator animæ meæ, malo esse in afflictione, derelictione, ignominiâ, persecutione, quàm in blanditiis mundi. Ab initio semper cruces, & ærumnas habuerunt electi tui; & qui te magis amant, magis torquentur, & tecum crucifiguntur. Et ego miser fugiendo crucem, & signa tua, quomodo potero tibi placere, & esse in numero tuorum?

*Parum est,
quidquid
patiamur
pro amanti-
bus.*

IV. O Fili DEI vivi! si te amavissem toto corde, & servissem tibi in multis laboribus, per aliquot millia annorum, cum hâc spe, quòd aliquando ad unicam horam esses venturus in meam societatem, ut modicum quid patereris pro me, nonne valde parum esset, quidquid passus essem pro obtinendo isto favore? Nunc ergo, Deus meus, ac Dominus meus, cum te video oneratum ærumnis ac doloribus, plenum afflictione, cum cruce in humeris, factum meum antesignanum ac ducem, invitare me ad sequendum te cum longè minoribus ærumnis, quomodo non accendor desiderio patiendi pro te? quomodo videtur mihi aliquid grave? quomodo non habeo pro perditâ horam, quâ sine cruce sum, & afflictione propter te? caro mea flaccida dolet, ac gemit sub cruce; vult fugere, & tanquam perversa abhorret ab eâ: sed spiritus, mi JESU, quem nunc promereris mihi, potest facere mirabilia in hâc miserabili terrâ, & hanc infirmitatem convertere in gaudium, multas tecum cruces ferendi. Quando, ô afflicte Jesu! videbo me, tecum afflictum? Quando ô vere amice hujus pauperis animæ! videbo me talem pro te, qualem te video pro me? quando nam erit hâc unica mea consolatio, ferre multas cruces ac tribulationes post te, & non fatigari?

*DEO ob-
viores sunt
quos.*

V. O unica salus miseriarum mearum, sive hoc sapiat carni meæ debili, sive non: tu scis, quantò securior, quantò tibi conjunctior, quantò sapientior, quantò verior tuus discipulus, & major amicus tuus sim, quando crux me gravat, quàm quan-
dome

do me deserit. Ergò Domine, faciat caro, quod suum est, quantum volet; tu verò, qui scis, quid mihi expediat, ne dispensa cum illa; sed afflige, ac tribula me tecum; dummodo me adjuves & confortes infirmitatem meam, ut possim ferre cruces, quas imposueris mihi; neque permittas, ut aliud velim. Tu, Domine, sapientissime cognitor meorum errorum, scis optimè, quòd erem, quando non incedo hac viâ. Malum videtur mihi bonum, vanitates pro veritatibus habeo, opera naturæ judico esse gratiæ; probo, quæ debueram damnare; magni duco, quæ vili pendere; maximam habeo rationem meæ personæ, magnum momentum colloco in honore: cor habeo sparsum, distractum, divisum à te, occupatum in rebus mundanis & mecum ipso; & quod cum lacrimis infinitis dicendum esset, habeo id semper procul à te, quæ es unicum & immensum bonum meum, neque id sentio: offendo te, Deus meus, & non curo. Erubescio sciri, quis sim, & abscondo, ut videar esse de tuis; cum sim inimicus crucifixæ tuæ societati.

VI. Quid dicam, Deus animæ meæ? abjicio me ad pedes tuos. Tu nôsti, qualis sim, & vides miseras hujus cordis, quando caro mea sine freno est tribulationis & crucis. Quod ego tunc facio, est id, quod te constituit nunc in hoc statu, pro quo nunc luis, quod te premit ac perimit. Ergo, vita & omne bonum animæ meæ, quomodo possum vivere placidè cum eo, quo vita tibi adimitur? ô fac me, Domine, mori hac horâ, ne offendam te amplius, vel mihi tuam crucem impone: quia ad id ferendum, quod ego non possum, tu potentissime ac fidelissime adjutor, dabis mihi vires ac spiritum. Tu illuminabis meum intellectum, inflammabis cor tuo amore, & facies in me mutationem, & solita tua miracula. En renuncio omni solatio vitæ, & opto, ut si sit pro gloria tua, omnia mihi vertantur in cruces. Amici, socii, cognati, conversationes, & omnia, quibus hactenus fui delectatus, mihi vertantur in cruces; ut habeam te solum pro amico, socio & unico consolatore. O quàm felix ero, cum eò pervenero! quàm dives si te solum habeam socium! tunc verè dicere poterò, quòd sis unicus amor meus, unica lætitia mea, unicus Pater meus:

tunc eris mihi unica felicitas, quando me deseruerint omnia in mundo, meque crucifixerint, & ego toto corde omnibus renuntiavero, ac tu me solus receperis.

*Summum
bonorum
præmium
est pntis,*

VII. Vita animæ meæ, quò vadis? quomodo me non audis, cum clamans te sequar? éstne possibile, JESU MI! ut venias ad montem Calvariæ sine me? da mihi hanc crucem prius, quàm eò pervenias: quia magis habebis pro principe latronum inter tres, quàm inter duos tantum: salvabis duos; & si me nolent occidere, semper manebo in cruce. O amor, ô amor animæ meæ! occide me hac horâ igne tuæ Charitatis; ut me purget, si vitam ducere debeam, quæ non tota consumatur patièdo pro te. Imprime, Domine, animæ meæ magnam hanc veritatem, quam protulit quidam crucifixus tuo amore; si pro fidei servitio trecentorum annorum, sibi gratiam facere velles unâ horâ patiendi pro te, omni merito suo majorem futurum istum favorem. O arcana, ô certa veritas! sed ego, Domine, qui nihil mereor, supplico immensæ Bonitati tuæ, ut facias mihi hanc gratiam, ne ulla hora totius vitæ meæ sit absque cruce pro tuo amore: quia certò scio hoc esse, quod maximè tibi placet, mihi maximè convenit, & maximè adversatur perversæ meæ naturæ: tu verò vires ad hoc necessarias, tanquam liberalissimus distributor bonorum tuorum, eis haud negas, quos amore tui crucifigis. Ama me, Domine, & crucifige me.

*Quo cogi-
to, dulce est
crucem fer-
re.*

VIII. O felix Cyrenæ! qui acceptâ mercede obtinuisti, quod ego lacrimis impetrare non possum, ut portem hanc crucem, & sublevem nonnihil hunc divinum agnellum in tanto suo labore: quamvis enim per hoc ei mors acceleretur, ea tamen est, quam ejus amor desiderat. Tu id non intelligens eum sequeris cum cruce; at si novisses hunc Dominum, & quid portes, id non dimitteres, sed tu affigereris, & JESUS viveret. An fortasse non invenisti, Domine, amicum, qui ex compassione portaret hanc crucem? O fili DEI vivi, ô fidelissime amator animarum, ô thesaure omnis beatitudinis! tibi soli convenit gestare crucem gratiæ, quia quidquid in eâ mereris, tuis mereris; nec aliud præmium exigis, quàm utilitatem nostram: omnes alii, qui tibi serviunt, tibi sunt obligati: nam licet ipsi crucem non portent, ipsis tamen

tamen à te promissum est meriti tui præmium. Quamquam non omnino crucis est expers, qui cupit in omnibus tuam facere voluntatem: quo quid melius habere potest in cælo, & in terrâ, *ô Christus omnes voluit per ierendo præcedere,* *ô Deus amoris, ô Amor Dei! quàm felices, quàm opulenti sunt, qui te cum cruce suâ sequuntur? Cyrenæo non datum est antecedere te, sed sequi: quia tu Dominus ac Deus meus non vis, ut te ullus præcedat, sed ut crucifixi videntes te præcedere, illuminentur, animentur, inflammentur. Et qui te semper ante se videt, ô lux paradisi, quid videt? quid amat? quid accipit? quo gaudet? tace, tace, lingua; & tu cor obmutesce. Loquere tu, Domine, ut audiat te servus tuus. Dic tu cordi meo, quid videat, ac sentiat, qui te semper habet ante se, quid portet. Amorem portat, ac portatur amore: ad quid fertur, & quâ? amore, & ad amandum. Amem te, Deus meus, ac totus amore tui consumar! Accende me, ama me, & transfer me in te, ô mi amor divine!*

O Mater Dei, plena crucis & amoris! sine te non voluit divinus Agnellus ferre crucem, ut exhiberet amorem tibi debitum. *Et Matrem sibi proximam esse.* Impetra tu mihi, Domina, per merita tua, ne sim extra vestram societatem, ut in me ostendam id, quod ardens ejus amor meretur. O Angeli, ô cives cælestes, lapides vivi per crucem expoliti ad hanc fabricam cælestem, laudate pro me Dominum; & quia me creavit, ut sim in vestrâ societate, facite ut per suam crucem, & cum illâ sic ducar, ut sim, quales vos estis in oculis ejus. Amen.

ÆRVMNA XLIII. Crucifixio.

I.

 T ventum est in montem Calvaria, ubi supremam sui amoris demonstrationem inter maximos dolores facturus erat Dominus, nihil ei temporis permiserunt ad respirandum, sed omnia certatim *Omnia accipienda, velut à Deo irmissa.* egerunt, ut affigeretur cruci. Solutis ergo vinculis, inclementer exuerunt eum vestibus jam agglutinatis corpori, renovando vulnera, præsertim capitis, atque dolores immanes. Ille obediit ipsis promptè in omnibus, magnâ mansuetudine & obedientiâ,